

На прѣслицы що всегда слѣгува.

И дѣлаха, какъ не ѣ подобно,

Ни за него дѣло то престоино.

Но нек' слѣги, кой въ домѣ седѣтъ,

Предстоѣватъ, и нека слѣгуватъ.

Но на това нищелюбецъ мѣдрѣи,

Дѣлаше ѣмъ: „ Еѡ! що сте безѣмни.

„ Еда Хрѣтосъ самъ не слѣгуваше,

„ Оученикомъ и нѣги мѣше ?

„ И що выше оу мене вѣдѣте,

„ Да ме толко всегда смѣшавате ?

„ Не знѣте ли дѣла Евангелски,

„ Не чѣхте ли и гласъ спасителскій ?

„ Кой-то дѣла: любите ближнаго,

„ Сиromaха катѡ богатаго ?

„ Защо тѣи сѣ вы братѣа наши,

„ Койхъ трѣба да любиме ихъ дѣша.

„ И вѣднымъ мы добрѡ твориме,

„ То ѡ Еѡа ше да прѣимеме.

„ Кой-то ше ни вѣе богато дарно,

„ Да возврати и ихъ блѣженство вѣчно. “

Тѡи ѣмаше женѡ благовѣрна,

Милостивѡа и благоговѣйна.

ѣме неино вѣше Ангелада,

Ниспорѡчна, и ѡ славна рѡда.

Но печаль ѣмъ вѣше превѣлика,

Що немаха домѣ наследника.

Нитѡ дѣщеръ, ни по себѣ сына,